

นิตยสาร M&C แม่และเด็ก :: เมื่อไหร่ควรให้ลูกหยุดอยู่บ้าน แทนไปโรงเรียน

เวลาลูกอยากอยู่บ้าน ไม่ใช่อนุญาตกันง่ายๆ เพราะเท่ากับพ่อแม่ส่งเสริมให้ลูกไม่ได้รับความรู้ ไม่พอยังทำให้แกลกลายเป็นเด็กมีข้ออ้าง“เวลาลูกอยากอยู่บ้าน ไม่ใช่อนุญาตกันง่ายๆ เพราะเท่ากับพ่อแม่ส่งเสริมให้ลูกไม่ได้รับความรู้ ไม่พอยังทำให้แกลกลายเป็นเด็กมีข้ออ้าง”

ด.ญ.อ้อย (นามสมมติ) มีหน้าตาน่ารัก พุดเก่ง แต่ไม่ชอบเรียนหนังสือ ผู้เขียนไปทำผมก็จะเห็นแกตั้งแต่อายุอนุบาล 2 จนเข้า ป.1 ภาพที่เห็นคือ บางวันแกจะอยู่ที่ร้านทำผม เล่นกับเด็กแถวนั้น หรือไม่ก็ให้คนในร้านช่วยทาเล็บให้

ผู้เขียนสงสัยเลยถามพิศ (นามสมมติ) แม่ของเด็กว่า ทำให้อ้อยอยู่ร้านบ่อยมาก พิศตอบว่า “ไม่เป็นไร ลูกอยากอยู่ก็ให้อยู่”

อ้อยรู้ว่าแม่ตามใจ โดยเฉพาะถ้ารู้ว่าอ้อยไม่สบาย จะให้หยุดตามใจลูกเสมอ ไม่เคยขัดสักครั้ง เธอเป็นแม่ที่รักลูกมาก เอาใจลูก และไม่คอยขัดใจอะไร แม่เธอจะเป็นพนักงานร้านเสริมสวย แต่เธอรักลูกมากกว่าคนที่มียูนิฟอร์มประจำตัว เธอใช้เวลาลูกเต็มทีขณะที่เธอไปทำงานไป และเจ้าของร้านก็ตีมากที่เอ็นดูเด็ก บอกให้แม่มาทำผมให้

ตอนนี้อ้อยขึ้น ป.1 แกยังหยุดโรงเรียนบ้างเป็นครั้งคราว โดยมักจะอ้างว่าเจ็บขา ปวดท้อง ปวดหัว เจ็บแขน เป็นต้น ผู้เขียนไม่กล้าพูดอะไร ทั้งๆ ที่ห่วงอ้อย กลัวแกเรียนไม่ทันเพื่อน เพราะเพื่อนร่วมงานของพิศกำชับผู้เขียนห้ามไปเตือนพิศ เนื่องจากเธอไม่ชอบฟัง อ้อยไม่ชอบทำการบ้านด้วย และไม่ชอบทำตั้งแต่เรียนอนุบาล แม่ตามใจ จะทำแค่นั้นก็แค่นั้น ผู้เขียนคิดว่า อ้อยคงเรียนไม่ทันเพื่อนแน่

สังเกตระยะหลังแกจะไม่ค่อยทำการบ้าน ยิ่งหนังสืออย่าไปหวังว่าแกจะชอบอ่าน

ผู้เขียนเห็นอ้อยมา 2 ปี ไม่เคยเห็นแกจับหนังสือหรือทำการบ้านให้เห็นสักครั้ง แกจะทำอยู่ประจำ 2 อย่างคือ เล่นกับตุ๊กโทรคัน หรือวิดีโอภาพยนตร์ไทยจำพวกละคร หรือภาพยนตร์จีน

น่าเป็นห่วงอนาคตของอ้อยจริงๆ ถ้าแกยังชอบมีข้ออ้างไม่ยอมไปโรงเรียน อยากอยู่บ้านอย่างเดียว เรื่องควรให้เด็กอยู่บ้านหรือไปโรงเรียน จึงเป็นสิ่งที่พ่อแม่ต้องรู้ดีกว่าใคร

มาร์ธา เรดีเมเซอร์ เขียนเรื่อง “Too Sick for School?” ให้สติพ่อแม่ที่รักลูกทั้งหลายว่า เวลาลูกอยากอยู่บ้าน ไม่ใช่อนุญาตกันง่ายๆ เพราะเท่ากับพ่อแม่ส่งเสริมให้ลูกไม่ได้รับความรู้ ไม่พอยังทำให้แกลกลายเป็นเด็กมีข้ออ้างหรือหลอกพ่อแม่ได้เรื่อยๆ เนื่องจากเด็กเจ็บจริงหรือเจ็บไม่จริง มีให้เห็นอยู่เสมอ ดร.คอนนี บาร์ทเลทท์ ผู้เชี่ยวชาญด้านเด็กให้ข้อคิดน่าฟังว่า พ่อแม่ไม่ควรให้ลูกหยุดเรียนด้วยเรื่องเล็กน้อย ไม่ว่าจะเป็นการปวดหัว ตัวร้อนหรือจามไอนิดๆ น้อยๆ

ถ้าลูกกินอาหารหรือเล่นได้ตามปกติ ก็ไปโรงเรียนได้ หากอาการเจ็บป่วยของแกไม่หนักหนาอะไร แต่ถ้าลูกเป็นไขอยู่หลายวันหรือเวียนหัว คลื่นไส้ อาเจียน โดยไม่รู้สาเหตุจนต้องนอนชมอยู่กับบ้าน ก็แสดงว่า แกไม่สบายจริง และถ้าเป็นไข้และมีอาการเจ็บคอหรือต่อมทอนซิลอักเสบบวม หรือเป็นไขเลือดออก หรือเป็นอีสุกอีใส หรือตาแดง หรือเป็นผื่นผดคันไปทั้งตัว ก็น่าจะพาไปหาหมอดีกว่าให้ลูกไปโรงเรียน

เด็กบางคนก็คลื่นไส้ อาเจียนตลอดเวลาภายใน 24 ชั่วโมง แสดงว่า แกติติเชื้อแบคทีเรียจากที่ไหนมา ก็น่าจะให้อยู่บ้าน แล้วพาไปหาแพทย์ตรวจดูอาการดีกว่า ให้เด็กอาเจียนหรือถ่ายท้องตลอดเวลา จนเป็นโรคขาดน้ำ

ยิ่งเด็กคนไหนเป็นไข มีน้ำมูกไหลตลอดเวลา แปลว่า แกเจ็บป่วยจริง แต่ถ้าแค่ไอไม่มากและไม่มีไข้ ก็ให้ลูกไปโรงเรียนได้ แต่ควรสวมผ้าปิดปากเอาไว้เพื่อความปลอดภัยสำหรับเด็กคนอื่น ๆ ด้วย ยิ่งถ้าเด็กป่วยก็ควรให้แกพักผ่อนสักวันสองวัน เพื่อให้เด็กได้พักผ่อนให้แข็งแรงก่อนไปเรียนก็ได้ ส่วนบ้านที่ไม่เข้าใจ อาจผลักไล่ให้เด็กไปโรงเรียนจนอาจเป็นอันตรายได้

ด.ญ.พัทธ อาศัยอยู่กับน้ำ เวลาแกเจ็บไข้นำจะไม่รู้ เนื่องจากน้ำจะใช้งานพัทธเป็นหลัก โดยไม่ค่อยได้คำนึงว่า เด็กอายุ 8-9 ขวบจะทำอะไรมากเท่าผู้ใหญ่ได้อย่างไร นำจะให้หลานทำทุกอย่างในบ้านก่อนไปโรงเรียน

มีอยู่วันหนึ่ง พัทธรู้สึกไม่สบาย เพราะโหมงานหนักมาหลายวัน นำให้ชดพื้นบ้านซึ่งใหญ่มากจนเหนื่อยอ่อนแล้ว ต้องตื่นตั้งแต่เช้าตีห้าทุกวัน เพื่อทำความสะอาดบ้านก่อนไปซื้อกับข้าว ขณะเดินเข้าไปในตลาด พัทธรู้สึกเวียนหัว แต่แกเด็กเกินไป กว่าจจะรู้ว่า ถ้าจะมีอาการหน้ามืด แปลว่า แกจะเป็นลม แต่เด็กก็คือเด็ก แกเลยเป็นลมล้มลงที่บนถนนหน้าตลาด บรรดาแม่ค้าพ่อค้าแสดี้มาช่วยพาหนูน้อยพัทธให้พ้นจากรถทับ และหายาดมมาให้แกฟื้น พัทธนั่งพักสักพัก ก็นำจะหว่าไปตลาดซ้ำ จึงรีบซื้อกับข้าวและกลับไปหุงข้าว ทั้งๆ ที่เริ่มเวียนหัวอีก พัทธกัดฟันหุงข้าว ทำกับข้าว

ก่อนจะเดินไปโรงเรียนที่ห่างไป 1 กิโลเมตร พอถึงโรงเรียนพัทธก็หน้ามืด เป็นไข คุณครูก็เอาใจใส่อย่างดี พาพัทธไปปฐมพยาบาล วันนั้นพัทธจึงนอนชมอยู่ที่โรงเรียนทั้งวัน แกเดินกลับไม่ไหว จนโรงเรียนเลิกจึงเดินกลับบ้าน พอถึงบ้านน้ำก็ดูดาหาวามาซ้ำ ทั้งๆ ที่พัทธบอกว่า ไม่สบาย นำเอามือแตะหัวแล้วบอกว่า พัทธจะหายเมื่อไหร่ แถมตบท้ายด้วยประโยคที่เด็กเสียใจว่า “อย่าทำล่าอาายนานนะ”; พัทธกัดฟันทำงานบ้านได้ไม่เท่าไรก็หน้ามืด นำถึงพาไปหาแพทย์ ฉีดยาจนหายไขในเวลาไม่กี่วันต่อมา

พ่อแม่ผู้ปกครองต้องเข้าใจจิตใจของเด็ก ว่ายามป่วยไข้อย่างไร แกต้องการอะไร เด็กอยากได้รับความเข้าใจและรักใคร่ แค่นี้แกก็หายได้ ส่วนเด็กที่หลอกพ่อแม่ผู้ปกครอง ก็น่าจะหันแก อย่าทำเป็นไม่รู้จนลูกเสียการเรียนได้ แล้วอนาคตเด็กจะสู้กับคนอื่นได้อย่างไร ในภาวะแข่งขันสูงแบบนี้

รศ.สุพัทธา สุภาพ

ภาพ : ด.ญ.พิชญา แสงทองอราม